

Arrest

nr. 199 666 van 13 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief gedateerd op 18 februari 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 18 februari 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest van 14 april 2016 met nr. 165 896 gaat de Raad over tot de nietigverklaring van de voormelde beslissing van 15 oktober 2013.

1.4. Op 25 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 18 februari 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die verzoeker op 25 april 2017 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.02.2013 werd ingediend en op datum van 25.04.2013 werd geactualiseerd door :

[K.,M.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Liberia

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 08.09.2015 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich grotendeels bewust genesteld in illegaal verblijf met uitzondering van de periode van 13.11.2014 tot 08.09.2015 waarin zijn asielprocedure hangende was. Betrokkene wist dat het hier om een precair verblijf ging in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien werd hem op 16.01.2012, 05.11.2013 en 16.09.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven, kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beroept zich in dit kader ook op het feit dat hij voor zijn komst naar België gedurende lange tijd in Nederland heeft verbleven en dat zijn asielprocedure daar erg lang zou geduurd hebben. We merken echter op dat betrokkene een beroep doet op de Belgische wetgeving terzake en niet de

Nederlandse. Bovendien legt betrokkene hiervan bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs voor. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor willekeurige vervolgingen en voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst ter staving hiervan legt hij één getuigenverklaring voor, een bewijs van lidmaatschap van Lanaya en het annual report 2012 van Amnesty International over Liberia. Deze getuigenverklaring dateert van voor de asielaanvraag van betrokkene en heeft onvoldoende bewijskracht om de beslissing van het Commissariaat-Generaal te weerleggen. Bovendien heeft betrokkene de feiten vermeld in de getuigenverklaringen voorgelegd aan het CGVS, met name het feit dat hij behoort tot de Mandingo etnie, dat zijn vader ervan verdacht werd de rebellengroepering LURD geïntroduceerd te hebben en dat de Mandingo nog steeds vervolgd worden. Het CGVS haalt aan in zijn beslissing d.d. 27.02.2015 dat "er geen sprake is van vervolging van Mandingo's en dat de overheid Mandingo's niet discrimineert, ook niet als het gaat om het geven van bescherming. (...) Nergens uit de informatie blijkt dat Mandingo's omwille van hun etnische origine een risico op vervolging lopen waarvoor internationale bescherming nodig is". Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis geen nieuwe elementen voor die een andere beoordeling wettigen dan deze van de asielinstanties. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De voorgelegde verklaring dat betrokkene lid is van Lanaya Association of Belgium toont enkel aan dat hij lid is van deze organisatie en zich ervoor inzet. Ze laat zich niet uit over het risico op vervolging.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter invoeren van rapporten, met name het rapport van Amnesty International, die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Ook de verwijzing naar de toestand in Liberia (waar de overheid er niet in zou slagen om zijn burgers te vrijwaren van willekeurige vervolgingen en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen afdoende persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een getuigenverklaring van een derde blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Het louter voorleggen van één getuigenverklaring (van een derde) volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken in zijn reisadvies voor Liberia meldt dat de veiligheidsomstandigheden globaal verbeterd is maar nog wankel, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Liberiaanse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. De raadsman verwijst naar het feit dat Buitenlandse Zaken expliciet zou melden dat de terreurdreiging erg hoog ligt en dat er zich nog dagelijks aanslagen voordoen. Echter, dit wordt niet vermeldt in het reisadvies voor Liberia. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene duurzaam verankerd zou zijn, dat hij hier zou willen werken en zelf voor zijn inkomen zorgen, dat hij van niemand afhankelijk zou zijn, dat hij goed Nederlands zou trachten te spreken, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier een nieuw leven wenst op te bouwen, dat hij een hele vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij duidelijke sociale banden met België zou hebben, dat hij leergierig en gemotiveerd zou zijn, dat hij zeer veel moeite zou doen, en dat hij een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen voorlegt, evenals zijn omnipass) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.5. Eveneens op 25 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die verzoeker eveneens op 25 april 2017 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [K.,M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Liberia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 26.09.2015.”

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat de redelijke termijn is overschreden.

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

“Dat verzoeker geenszins akkoord kan gaan met de negatieve beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Hij is van mening dat er een afweging in het dossier van verzoeker gemaakt dient te worden en dat dit niet of minstens te eenzijdig en niet afdoende werd gedaan.

Dat verzoeker dan ook een aantal dingen wenst op te merken.

[...] Schending van de Redelijke termijn

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf dateert van 18.02.2013. Huidige beslissing dateert van 25.04.2016...

De beslissing werd meer dan 3 jaar na de oorspronkelijke aanvraag genomen.

In tweede instantie wenst verzoeker ook kenbaar te maken dat de kennismaking van de beslissing dateert van 25.04.2017.

De kennisgeving van de beslissing liet andermaal een jaar op zich wachten.

Dit is in beide gevallen een schending van het beginsel van de redelijke termijn.

Dat verzoeker meer dan 4 jaar geleden een regularisatieaanvraag heeft ingediend en al bijna 9 jaar op het grondgebied verblijft.

Dat verwerende partij wel, zij gebrekkig en onzorgvuldig, motiveert waarom de beslissing niet kan leiden tot een regularisatie voor verzoeker, maar dat verweerder er wel meer dan 3 jaar heeft over gedaan om deze beslissing te nemen en er ook nog 1 jaar heeft over gedaan om deze beslissing ter kennis te brengen aan verzoeker.

Verzoeker mag van verwerende partij verwachten om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen en deze aan verzoeker over te maken.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Dat verwerende partij de redelijke termijn duidelijk overschrijdt door ten eerste een beslissing te nemen in 2016 over een aanvraag die in 2013 gedaan is, en ten tweede door deze genomen beslissing pas na 1 jaar ter kennis te brengen.

[...] Langdurig verblijf en integratie

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Dat verzoeker al bijna 9 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft en 15 jaar in Europa.

Dat verzoeker deze motivering niet kan begrijpen.

Dat verzoeker ook meteen werk heeft gemaakt van het feit om hier legaal te kunnen verblijven toen hij in België aankwam.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten.

Het langdurig verblijf van verzoeker is wel degelijk een reden om verzoeker in het bezit te stellen van een verblijfstitel.

Het lijkt wel alsof men drogredenen tracht aan te halen om geen rekening te moeten houden met de langdurig verblijf.

Verzoeker verblijft namelijk al een 9-tal jaar in België en zijn regularisatieaanvraag loopt sinds 2013.

Dat hij wel degelijk geregulariseerd dient te worden op basis van zijn langdurig verblijf en zijn integratie.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet!

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij dit op zijn minst uitgebreid te motiveren!

Dat verwerende partij het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel bovendien flagrant schendt!

Dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden waarom de integratie en het langdurig verblijf van verzoeker niet kunnen leiden tot een regularisering van zijn verblijf.

De Staatssecretaris laat na te motiveren waarom integratie al dan niet kan leiden tot regularisatie.

Waarom kan een verblijf van een 9-tal jaar geen buitengewone omstandigheid vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?!

De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De Staatssecretaris had dienen te motiveren 'waarom' deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Nergens in artikel 9bis Vw. staat te lezen dat de aanvrager zelf de situatie niet mag gecreëerd hebben.

Nergens in de wet staat te lezen dat de elementen die worden aangehaald ter regularisering niet te wijten mogen zijn aan de eigen houding.

De staatssecretaris of de gemachtigde mag zich dan ook niet in de plaats van de wetgever stellen en nieuwe criteria vermelden.

Het is op zijn minst opvallend te noemen dat verwerende partij stelt slechts rekening te houden met de integratie van de aanvrager in de gegrondheidsfase van een onderzoek en vervolgens, in een gegrondheidsfase, de bewezen integratie gewoon aan de kant schuift, zonder enig onderzoek.

De staatssecretaris dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: “Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielpcedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf.

Ook iemand die na een asielpcedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker, hij verblijft al een 9-tal jaar in België en een 15-tal jaar in Europa en heeft zich uiteraard geïntegreerd in België! Dat verzoeker bijna zijn volledige meerderjarigheid in Europa en buiten zijn land van herkomst heeft doorgebracht – dat hiervan geen enkele afweging werd gemaakt en men dit wel steeds opnieuw aanwendt wanneer dit in het nadeel kan spelen hetgeen aldus een schending inhoudt van het redelijkheids- en gelijkheidsbeginsel

[...]

Schending van art 3 EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Liberia.

Een eventuele terugkeer naar Liberia zou dan ook een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Gelet op bovengenoemde redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geschorst te worden.

Verzoeker wenst ook op te merken dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht flagrant schendt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Het mag duidelijk zijn dat in casu, de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend in 2013.

Verzoeker leeft dus al vele jaren in België. Hij heeft hier een leven opgebouwd, heeft hier ook een onderkomen zoals blijkt uit zijn regularisatieaanvraag.

Wat moet hij in zijn land van herkomst na zo veel jaar nog gaan zoeken?! Hij kent daar niets of niemand meer. Als hij dient terug te keren zal hij in armoede en mensonterende situaties terecht komen.

Dat verzoeker wel degelijk onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat!

Ook motiveert verwerende partij het gevoegde reisadvies als volgt: "...aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Liberiaanse nationaliteit heeft."

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Liberia nog steeds zeer onveilig was en nog steeds is, reden te meer om dit te onderzoeken alvorens een bevel af te leveren. Verwerende partij heeft het recht te stellen dat het reisadvies niet van toepassing is voor verzoeker maar tevens de plicht om minstens deels rekening te houden met de feiten waarop dit gebaseerd.

Verwerende partij verwijst naar het feit dat het CGVS reeds zijn asielaanvraag heeft afgewezen. Doch meent verzoeker dat zijn situatie nog steeds een buitengewone omstandigheid uitmaakt die ook door verwerende partij dient onderzocht te worden en niet mag afwijzen louter en alleen omdat het CGVS zijn asielaanvraag afwees.

Het is ook frappant om te moeten vaststellen dat men verwijst naar het onderzoek van het CGVS om tot de conclusie te komen dat er geen risico op vervolging is maar anderzijds in de voorwaardelijke wijze spreekt mbt zijn asielpcedure in Nederland hoewel dit evenzeer door het CGVS bevestigd wordt en deze stukken wel degelijk in het dossier ter beschikking zijn. Dat hieraan niet getwijfeld kan worden en dus wel degelijk mee in overweging dient te worden genomen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen, alsook dateert de beslissing reeds van een jaar geleden en kan men niet meer spreken van een actueel onderzoek. Ook werd er een bevel afgeleverd aan verzoeker, ook dit dateert van 25.04.2016.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is, er werd immers geen recent onderzoek uitgevoerd in het dossier van verzoeker noch rekening gehouden met zijn zeer lange afwezigheid in zijn land van herkomst en zeer lang verblijf in Europa. Dat het bevel op zich al een jaar oud is en dus niet op een actueel onderzoek gebaseerd kan zijn.

Dat de veiligheid gegarandeerd dient te worden en dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoeker erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoeker in zijn geheel onderzocht moeten worden en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit niet gebeurd is.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde aanvaard moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker gegrond diende verklaard te worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en belangrijke elementen over het hoofd hebben gezien.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met ALLE en geheel van elementen en stukken die beschikbaar zijn in het dossier van verzoeker.

Dit werd reeds bevestigd in arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 van uw Raad.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verwerende partij het dossier niet individueel, grondig en zorgvuldig behandeld heeft!

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen kunnen worden gelezen die aan de basis liggen van deze beslissing. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert verweerder waarom volgens hem de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf.

Hij stelt zo allereerst vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de lange duur van het verblijf in zijn situatie een buitengewone omstandigheid vormt. Hij wijst erop dat verzoeker, die voorhoudt sinds 2009 in België te verblijven, zich bewust in illegaal verblijf heeft genesteld met uitzondering van de periode van 13 november 2014 tot 8 september 2015 waarin een asielprocedure hangende was. Hij benadrukt dat verzoeker wist dat in deze laatste periode het verblijf precair was en hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij wijst op bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2012, 5 november 2013 en 16 september 2015 waaraan geen gevolg werd gegeven door verzoeker. Inzake de tijdens dit verblijf opgebouwde elementen van integratie heeft verweerder bovendien op duidelijke wijze gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend. Inzake het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België gedurende lange tijd in Nederland verbleef en zijn asielprocedure daar erg lang zou hebben geduurd, wordt opgemerkt dat verzoeker een beroep doet op de Belgische, en niet de Nederlandse, wetgeving en hiervan ook geen enkel bewijs wordt gevoegd bij de verblijfsaanvraag. Om deze reden wordt ook op dit punt geen buitengewone omstandigheid aanvaard. Inzake de ingeroepen vrees voor vervolging en voor het leven en op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, stelt verweerder vervolgens vast dat verzoeker een getuigenverklaring, een bewijs van lidmaatschap van Lanaya en het jaarrapport 2012 van Amnesty International over Liberia voorlegt. Verweerder wijst erop dat in dit verband geen nieuwe elementen worden aangevoerd in vergelijking met het afgewezen verzoek om internationale bescherming en dan ook geen andere beoordeling is gewettigd dan deze van de asielinstanties. Hij wijst op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in zijn beslissing van 27 februari 2015 dat er geen sprake is van vervolging of discriminatie van Mandingo's door de overheid. Hij benadrukt dat de voorgelegde verklaring dat verzoeker lid is van de Lanaya Association of Belgium enkel aantoont dat verzoeker lid is van deze organisatie en zich hiervoor inzet, doch zich niet uitspreekt over een risico op vervolging. Inzake het jaarrapport van Amnesty International wordt geduurd dat de loutere verwijzing naar een rapport dat op algemene wijze melding maakt van de schending van mensenrechten in een land niet volstaat om aan te tonen dat men ook persoonlijk een reëel risico op slechte behandelingen loopt. Verweerder stelt dat geen (begin van) persoonlijk bewijs voorligt dat verzoekers leven in gevaar is en dat het louter voorleggen van een getuigenverklaring van een derde in dit verband ook niet kan volstaan en deze niet voldoende bewijskrachtig is om de beoordeling van de asielinstanties te weerleggen. Inzake het reisadvies voor Liberia van de FOD Buitenlandse Zaken wordt nog geduurd dat dergelijke adviezen gelden voor toeristische reizen en niet voor de eigen onderdanen van het betrokken land. Ook hier stelt verweerder verder dat het een algemeen advies is, dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van verzoeker. Verweerder merkt op dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat in het reisadvies sprake is van een erg hoge terreurdreiging en dagelijkse aanslagen. Om deze redenen wordt andermaal geen buitengewone omstandigheid aanvaard. Ten slotte wordt nog geduurd dat de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State, waardoor de hierin opgenomen criteria niet meer van toepassing zijn.

In casu kan moeilijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle door verzoeker aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduurd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een

voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker houdt ten onrechte voor dat inzake de lange duur van het verblijf en de integratie in België of inzake de door hem ingeroepen miskennen van artikel 3 van het EVRM geen motivering is opgenomen. De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is ook niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of een langdurig verblijf en een integratie konden worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De formele motiveringsplicht heeft verder niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2.1. Waar verzoeker de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt in casu een onderzoek in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.2.2.2. Verzoeker herhaalt dat hij niet begrijpt waarom zijn langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden zijn. Zodoende weerlegt verzoeker de vaststellingen van verweerder niet dat zijn verblijf steeds illegaal dan wel precair was, dat de asielprocedure niet onredelijk lang heeft geduurd en dat hij door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van integratie niet aantoonde waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zijn stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad is, zoals reeds gesteld, niet dienend, aangezien de feiten die aan de basis liggen van dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. In casu werd namelijk vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat niet diende te worden onderzocht of de lange duur van het verblijf en de integratie konden worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan en derhalve ook niet moest worden uiteengezet waarom deze gegevens bij een beoordeling ten gronde niet werden weerhouden. Er blijkt ook niet dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op verzoeker rust. Het feit dat een gedeelte van het verblijf in België legaal is verlopen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker toont dit in ieder geval niet concreet aan. Hiervoor kan ook andermaal worden verwezen naar de voormelde rechtspraak van de Raad van State, waarin ook sprake was van een voorlopig, tijdelijk verblijf in het kader van de asielprocedure.

Verzoeker betoogt dat hij bij aankomst in België *“meteen werk heeft gemaakt van het feit om hier legaal te kunnen verblijven”*. Dit betoog vindt evenwel geen steun in de stukken van het administratief dossier, waar verzoeker in het kader van zijn asielprocedure verklaarde sinds begin 2009 naar België te zijn gekomen en hij pas in september 2011 een verblijfsaanvraag richtte tot de Belgische autoriteiten en pas op 13 november 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker licht dit betoog ook niet nader toe. Het kan dan ook niet dienstig worden aangewend om de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing te bewerkstelligen.

Verzoeker voert vervolgens aan dat zijn langdurig verblijf in België en zijn tijdens dit verblijf opgebouwde integratie wel een reden vormen om hem in het bezit te stellen van een verblijfstitel, doch gaat er hiermee aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing zich slechts uitspreekt over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de vraag naar het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Hierin wordt nog geen uitspraak gedaan over de ingeroepen gronden voor de toekenning van de verblijfsmachtiging. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

Verzoeker betoogt vervolgens dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat de aanvrager niet zelf de situatie mag hebben gecreëerd. Hiermee toont hij andermaal nog niet aan dat de voorziene motivering inzake de duur van het verblijf en de integratie steunt op foute feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. De Raad merkt op dat deze elementen in hun geheel genomen niet zonder meer worden afgewezen omdat deze door verzoeker zelf zijn "gecreëerd". Er wordt wel vastgesteld dat enerzijds verzoeker zich nestelde in illegaal verblijf, enkel tijdens een korte en niet onredelijk lange periode van tien maanden over een voorlopig verblijf beschikte in het kader van de asielaanvraag en verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten negeerde en anderzijds de concrete elementen van integratie die het gevolg zijn van het voorgehouden langdurige verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag niet vanuit het buitenland kan worden ingediend. In het licht van deze vaststellingen kan de Raad geen kennelijke onredelijkheid vaststellen waar de lange duur van het verblijf en de elementen van integratie niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Er blijkt ook niet dat in casu de duur van het verblijf in België los van de tijdens dit verblijf opgebouwde elementen van integratie relevant is wat de buitengewone omstandigheden betreft en verweerder heeft op duidelijke wijze geoordeeld dat de elementen van integratie die het gevolg zijn van het voorgehouden langdurige verblijf in België niet aantonen waarom het voor verzoeker niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat de elementen die betrekking hebben op zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verzoeker toont het incorrecte of kennelijk onredelijke karakter van deze motivering niet aan. Hij verbond de ingeroepen duur van het verblijf zelf uitdrukkelijk met de elementen van integratie in België. Hij verbond dit niet met een afwezigheid van banden met het land van herkomst. Voormelde vaststelling van het bestuur kon reeds volstaan om de eerste bestreden beslissing op dit punt te dragen.

Verzoeker stelt nog dat het niet opgaat om in de ontvankelijkheidsfase te stellen dat de elementen van integratie slechts dienstig zijn in de gegrondheidsfase, om vervolgens in de gegrondheidsfase de bewezen integratie gewoon aan de kant te schuiven, zonder enig onderzoek. De Raad merkt evenwel op dat in de eerste bestreden beslissing geenszins kan worden gelezen dat de integratie van verzoeker niet aanvaardbaar is als grond voor het toekennen van de verblijfsmachtiging. Verweerder spreekt zich hierin enkel uit over de ontvankelijkheid van de aanvraag. Dit betoog mist aldus een voldoende feitelijke grondslag. Verzoeker dient de beoordeling ten gronde van de verblijfsaanvraag af te wachten, en beschikt bij een negatieve uitkomst van de procedure ten gronde over een nieuwe beroepsmogelijkheid bij de Raad tegen de genomen beslissing.

Inzake de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie benadrukt de Raad nog dat het niet wordt betwist dat integratie kan plaatsvinden tijdens een legaal verblijf en dat iemand die bijvoorbeeld lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure en/of een andere procedure daarom aanspraak kan maken op een verblijfsmachtiging. In casu lag bij het bestuur evenwel niet de vraag voor of er voldoende grond is om verzoeker te machtigen tot een verblijf maar enkel de vraag of verzoeker is verhinderd zijn aanvraag via de reguliere procedure in het buitenland in te dienen.

2.2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het

land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen.

Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In casu dient te worden aangenomen dat verzoeker in zijn aanvraag alle volgens hem nuttige gegevens en stukken ter staving van de door hem voorgehouden miskenning van artikel 3 van het EVRM heeft kunnen aanbrengen. De Raad benadrukt in dit verband ook dat, wat de buitengewone omstandigheden in de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft, de bewijslast in de eerste plaats berust bij verzoeker zelf. Hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en kan niet volstaan met louter algemene beweringen of een verwijzing naar de algemene (mensenrechten)situatie in het herkomstland zonder in dit verband een band met zijn persoon aannemelijk te maken.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk is nagegaan of verzoeker elementen aanbracht die kunnen wijzen op een miskenning van artikel 3 van het EVRM, doch dat hij van mening was dat dit niet het geval was. Hij stelde vast dat verzoeker een getuigenverklaring, een bewijs van lidmaatschap van Lanaya en het jaarrapport 2012 van Amnesty International over Liberia voorlegde. Verweerder wees erop dat in dit verband geen nieuwe elementen werden aangevoerd in vergelijking met het afgewezen verzoek om internationale bescherming en dan ook geen andere beoordeling was gewettigd dan deze van de asielinstanties. Hij wees op de beoordeling door de commissaris-generaal in zijn beslissing van 27 februari 2015 dat er geen sprake is van vervolging of discriminatie van Mandingo's door de overheid. Hij benadrukte dat de voorgelegde verklaring dat verzoeker lid is van de Lanaya Association of Belgium enkel aantoonde dat hij lid is van deze organisatie en zich hiervoor inzet, doch zich niet uitspreekt over een risico op vervolging. Inzake het jaarrapport van Amnesty International werd nog geduid dat de loutere verwijzing naar een rapport dat op algemene wijze melding maakt van de schending van mensenrechten in een land niet volstaat om aan te tonen dat men ook persoonlijk een reëel risico op slechte behandelingen loopt. Verweerder stelde dat geen (begin van) persoonlijk bewijs voorligt dat verzoekers leven in gevaar is en dat het louter voorleggen van een getuigenverklaring van een derde in dit verband ook niet kan volstaan en deze niet voldoende bewijskrachtig is om de beoordeling van de asielinstanties te weerleggen. Inzake het reisadvies voor Liberia van de FOD Buitenlandse Zaken werd nog geduid dat dergelijke adviezen gelden voor toeristische reizen en niet voor de eigen onderdanen van het betrokken land. Ook hier stelde verweerder verder dat het een algemeen advies is, dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van verzoeker. Verweerder merkte op dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat in het reisadvies sprake is van een erg hoge terreurdreiging en dagelijkse aanslagen. In het licht van deze omstandige motivering kan verzoeker niet in redelijkheid voorhouden als zou geen onderzoek zijn verricht in het licht van artikel 3 van het EVRM en van de door hem in dit verband in zijn aanvraag ingeroepen elementen en stukken. Verweerder is nagegaan in welke mate verzoeker een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM aantoonde, en heeft geoordeeld dat hij in dit verband geen begin van (persoonlijk) bewijs aanbracht dat erop wijst dat hij in zijn herkomstland een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder niet louter kon verwijzen naar de beoordeling door de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat dit geenszins het geval was. Zo wordt ingegaan op de verschillende voorgelegde stukken en geduid waarom deze niet worden aanvaard als voldoende bewijs, alsook wordt vastgesteld dat verzoeker wezenlijk geen elementen aanbracht die ook niet reeds voorlagen in het kader van de asielaanvraag. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet en toont niet

aan dat het bestuur, gelet op deze vaststellingen, een incorrecte beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft gemaakt.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan ter weerlegging van de vaststelling dat hij naliet een begin van (persoonlijk) bewijs voor te leggen dat hij persoonlijk een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij maakt niet aannemelijk dat enig aangevoerd element en/of stuk ten onrechte niet in rekening is gebracht bij de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing.

Verzoekers betoog dat verweerder in zijn beslissing in de voorwaardelijke wijs zou spreken over de asielpcedure in Nederland wijst er ook niet op dat alsnog concrete aanwijzingen voorlagen van een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst. Er blijkt aldus geenszins dat op dit punt enig aspect ten onrechte niet of niet voldoende in rekening is gebracht. Verzoeker betwist wezenlijk ook niet dat hij hieromtrent bij zijn aanvraag zelf geen stukken voegde.

Verzoeker betwist de motivering verder niet dat de reisadviezen van de FOD Buitenlandse Zaken zijn geschreven voor toeristen en niet voor de eigen onderdanen van het betrokken land. Hij betoogt evenwel dat niettemin rekening diende te worden gehouden met de feiten die in het reisadvies worden vermeld. De Raad merkt op dat verweerder echter bijkomend heeft geduid dat stukken die een algemene situatie in een land beschrijven slechts dienstig kunnen worden aangebracht ter staving van een voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM, voor zover een band met de eigen persoon aannemelijk wordt gemaakt, hetgeen verzoeker naliet te doen. Hij betwist niet dat hij op dit punt in gebreke bleef. Ook betwist hij de motivering in de eerste bestreden beslissing niet dat in het reisadvies voor Liberia nergens sprake is van een erg hoge terreurdreiging en dagelijkse aanslagen. Zijn betoog kan aldus geen afbreuk doen aan de gedegen motivering in de eerste bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog verwijst naar "*verschillende bronnen in de media*" om te stellen dat de situatie in Liberia wel degelijk zeer onveilig is, kan de Raad slechts vaststellen dat niet wordt geduid op welke bronnen dan wel wordt gedoeld. Dit betoog kan dan ook evenmin afbreuk doen aan de gedegen motivering in de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker is ook niet ernstig waar hij thans voorhoudt te vrezen voor zijn leven of een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zo wees hij in zijn aanvraag geenszins op een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en bracht hij ook geen aanwijzingen in deze zin naar voor. Ook op dit punt blijkt aldus niet dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of geen voldoende onderzoek heeft gevoerd. Ook thans brengt verzoeker geen stukken aan die kunnen wijzen op een zodanige situatie van willekeurig geweld die maakt dat het enkele gegeven dat verzoeker dient terug te keren naar zijn herkomstland hem reeds blootstelt aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen of een reëel gevaar voor zijn leven.

Verzoeker stelt nog niets of niemand meer te hebben in zijn herkomstland waarop hij kan terugvallen en bijgevolg in armoede en mensonterende situaties terecht te zullen komen. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag, ter staving van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, niet verwees naar een dergelijke omstandigheid. Mocht hij daadwerkelijk op deze grond vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, zou mogen worden verwacht dat hij deze grond reeds inriep in zijn verblijfsaanvraag. Hij kan het bestuur ook niet tegenwerpen hiermee ten onrechte geen rekening te hebben gehouden, waar hij zelf niet aangaf dat op deze grond een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM voorligt. Daarnaast kan de Raad ook slechts vaststellen dat verzoeker zich thans op dit punt in wezen beperkt tot een bijzonder algemene bewering, die op geen enkele wijze wordt onderbouwd met een concreet betoog of een begin van bewijs. Het enkele gegeven dat men reeds enkele jaren is vertrokken uit zijn land maakt ook nog niet dat men niet langer tijdelijk een beroep kan doen op familieleden, vrienden of kennissen die nog in dit land verblijven. Er blijkt evenmin dat verzoeker niet in staat is om in zijn land van herkomst zelfstandig zijn plan te trekken, zoals hij dit ook heeft gedaan toen hij naar Europa kwam. Een concreet begin van bewijs van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM ligt andermaal niet voor.

Verzoeker stelt dat geen voldoende onderzoek is gevoerd naar de situatie in zijn land van herkomst en een vrees voor vervolging aldaar, doch betwist niet dat de door hem in dit verband in het kader van zijn verblijfsaanvraag aangevoerde elementen zijn onderzocht en weerlegt de vaststelling van verweerder

niet dat hij naliet een begin van persoonlijk bewijs naar voor te brengen. Hij toont ook niet concreet aan dat bij de beoordeling ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing enig actueel, relevant element ten onrechte niet in rekening is gebracht of het gevoerde onderzoek actualiteitswaarde mist. In deze omstandigheden kan een onvoldoende onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM niet worden vastgesteld.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting geenszins de door verweerder gedane vaststelling dat hij in zijn aanvraag niet aannemelijk maakte dat een terugkeer naar Liberia om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen in zijn hoofd een reëel risico inhoudt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.2.2.4. Verzoeker betoogt nog dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de ingeroepen elementen en dat een fragmentarische behandeling van deze elementen niet kan worden aanvaard. In de eerste bestreden beslissing wordt echter overwogen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland”*, waarna de als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen doorgevoerd. Verzoeker licht niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het hem verhindert of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen. Hij toont ook niet aan dat zijn situatie gelijkend is aan de situatie zoals deze voorlag bij de Raad in het door hem aangehaalde arrest. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

2.2.2.5. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Het betoog van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan evenmin worden vastgesteld.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat het in strijd zou zijn met het rechtszekerheidsbeginsel waar elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals de integratie en het lang verblijf, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Een dergelijke redenering miskent de discretionaire bevoegdheid van verweerder in het kader van het beoordelen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden en gaat eraan voorbij dat deze door verzoeker aangehaalde bepaling op zich niet tot doel heeft een positieve

invulling aan dit begrip te geven. Deze bepaling heeft slechts tot doel overlappingen met andere procedures te voorkomen en te vermijden dat dezelfde elementen in het kader van verschillende procedures telkens opnieuw moeten worden onderzocht. Bijgevolg kan niet worden ingezien dat verzoeker aan deze bepaling enige verwachting kon ontleen dat de integratie en het lang verblijf zouden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De Raad herhaalt dat verweerder wel degelijk heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet als dusdanig worden aanvaard en het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet blijkt. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan in casu niet worden vastgesteld.

2.2.6. Waar verzoeker zich in fine van zijn middel beroept op een schending van het gelijkheidsbeginsel, moet de Raad vaststellen dat elke toelichting ontbreekt bij de wijze waarop verweerder door het nemen van de eerste bestreden beslissing dit beginsel zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is, nu het precisie mist, onontvankelijk.

2.2.7. Verzoeker is ten slotte van mening dat de behandelingsduur van zijn verblijfsaanvraag onredelijk is. De Raad merkt in dit verband op dat overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de beoordeling van het redelijk karakter van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moeten mogelijk maken met kennis van zaken een beslissing te nemen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling (RvS 10 juli 2002, nr. 109.121). In casu toont verzoeker niet met concrete argumenten aan dat de redelijke termijn door het bestuur werd overschreden, rekening houdende met het arrest nr. 165 896 van 14 april 2016 van de Raad dat de initieel genomen beslissing van 15 oktober 2013 vernietigde. Verzoeker toont daarenboven niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing, die zijn verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

De Raad benadrukt verder dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing beschikte of kon beschikken (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). In casu is de eerste bestreden beslissing genomen op 25 april 2016. Het gegeven dat deze bestreden beslissing pas op 25 april 2017, ofwel één jaar nadat deze beslissing werd genomen, aan verzoeker ter kennis werd gebracht, vermag in principe niet terug te slaan op de wettigheid van de beslissing (RvS 8 mei 2008, nr. 182.753). Een gebrek in de kennisgeving of het feit dat een beslissing pas één jaar later ter kennis werd gebracht tast de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173).

2.2.8. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt ook dat de redelijke termijn is overschreden.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...]

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 van het EVRM en de schending van de redelijke termijn, indien verzoeker dient terug te keren naar Liberia.

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

[...] Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Liberia.

Een eventuele terugkeer naar Liberia zou dan ook een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geschorst te worden.

Verzoeker wenst ook op te merken dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht flagrant schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Het mag duidelijk zijn dat in casu, de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend in 2013.

Verzoeker is een 15-tal jaar geleden zijn land van herkomst ontvlucht naar Nederland en leeft nu al vele jaren in België. Hij heeft hier een leven opgebouwd, heeft hier ook een onderkomen zoals blijkt uit zijn regularisatieaanvraag.

Hoe dient hij na al die jaren nog terug te keren? Waar zal hij nog terecht kunnen? Hij kent daar niets of niemand meer. Als hij dient terug te keren zal hij in armoede en een mensonterende situatie terechtkomen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat dit in casu het geval is, er werd immers geen recent onderzoek uitgevoerd in het dossier van verzoeker noch rekening gehouden met zijn zeer lange afwezigheid in zijn land van herkomst en zeer lang verblijf in Europa.

Dat de veiligheid gegarandeerd dient te worden en dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoeker erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoeker in zijn geheel onderzocht moeten worden en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit niet gebeurd is.

[...] Schending van de Redelijke Termijn

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf dateert van 18.02.2013. Huidige beslissing dateert van 25.04.2016...

De beslissing werd meer dan 3 jaar na de oorspronkelijke aanvraag genomen.

In tweede instantie wenst verzoeker ook kenbaar te maken dat de kennismaking van de beslissing dateert van 25.04.2017.

De kennisgeving van de beslissing liet andermaal een jaar op zich wachten.

Dit is in beide gevallen een schending van het beginsel van de redelijke termijn.

Dat verzoeker meer dan 4 jaar geleden een regularisatieaanvraag heeft ingediend en al bijna 9 jaar op het grondgebied verblijft.

Verzoeker mag van verwerende partij verwachten om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen en deze aan verzoeker over te maken.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Dat verwerende partij de redelijke termijn duidelijk overschrijdt door ten eerste een beslissing te nemen in 2016 over een aanvraag die in 2013 gedaan is, en ten tweede door deze genomen beslissing pas na 1 jaar ter kennis te brengen.

[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoeker bezit tot op heden een blanco strafblad. Hij heeft zich hier geïntegreerd en heeft een opleiding gevolgd. Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen."

3.2.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven van deze bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991.

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen.

Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De Raad stelt vast dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de tweede bestreden beslissing in de eerste bestreden beslissing verzoekers verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde, omdat de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet kunnen worden aanvaard. Hierbij werd reeds ingegaan op de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure.

In casu dient te worden aangenomen dat verzoeker in zijn aanvraag, of hangende deze aanvraag in een actualisatie hiervan, reeds alle volgens hem nuttige gegevens en stukken ter staving van de door hem voorgehouden miskennis van artikel 3 van het EVRM heeft kunnen aanbrengen.

Verweerder stelde in de eerste bestreden beslissing vast dat verzoeker één getuigenverklaring, een bewijs van lidmaatschap van Lanaya en het jaarrapport 2012 van Amnesty International over Liberia voorlegde. Verweerder wees erop dat in dit verband geen nieuwe elementen werden aangevoerd in vergelijking met het afgewezen verzoek om internationale bescherming en dan ook geen andere beoordeling was gewettigd dan deze van de asielinstanties. Hij wees op de beoordeling door de commissaris-generaal in zijn beslissing van 27 februari 2015 dat er geen sprake is van vervolging of discriminatie van Mandingo's door de overheid. Hij benadrukte dat de voorgelegde verklaring dat verzoeker lid is van de Lanaya Association of Belgium enkel aantoonde dat hij lid is van deze organisatie en zich hiervoor inzet, doch zich niet uitspreekt over een risico op vervolging. Inzake het jaarrapport van Amnesty International werd nog geduid dat de loutere verwijzing naar een rapport dat op algemene wijze melding maakt van de schending van mensenrechten in een land niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker ook persoonlijk een reëel risico op slechte behandelingen loopt. Verweerder stelde dat geen (begin van) persoonlijk bewijs voorligt dat verzoekers leven in gevaar is en dat het louter voorleggen van een getuigenverklaring van een derde in dit verband ook niet kan volstaan en deze niet voldoende bewijskrachtig is om de beoordeling van de asielinstanties te weerleggen. Inzake het reisadvies voor Liberia van de FOD Buitenlandse Zaken werd nog geduid dat dergelijke adviezen gelden voor toeristische reizen en niet voor de eigen onderdanen van het betrokken land. Ook hier stelde verweerder verder dat het een algemeen advies is, dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van verzoeker. Verweerder merkte op dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat in het reisadvies sprake is van een erg hoge terreurdreiging en dagelijkse aanslagen.

Verzoeker kan dan ook niet in redelijkheid voorhouden als zou geen onderzoek zijn verricht in het licht van artikel 3 van het EVRM en de door hem in dit verband in zijn aanvraag ingeroepen elementen en stukken. Verweerder is nagegaan in welke mate verzoeker een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van

het EVRM aantoonde, en heeft geoordeeld dat hij in dit verband geen begin van (persoonlijk) bewijs aanbracht dat erop wijst dat hij in zijn herkomstland een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezan. Er blijkt ook niet dat de motivering op dit punt diende te worden hernomen in de tweede bestreden beslissing, minstens blijkt niet dat de verzoeker een voldoende belang heeft bij dit betoog, daar de bestreden beslissingen hem gezamenlijk ter kennis zijn gebracht.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan ter weerlegging van de vaststelling dat hij naliet een begin van (persoonlijk) bewijs voor te leggen dat hij persoonlijk een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij maakt niet aannemelijk dat enig aangevoerd element en/of stuk ten onrechte niet in rekening is gebracht bij de totstandkoming van de bestreden beslissingen.

Er kan worden verwezen naar de bespreking inzake artikel 3 van het EVRM wat de eerste bestreden beslissing betreft, om te besluiten dat een schending van dit verdragsartikel niet blijkt.

Verzoeker stelt dat geen voldoende onderzoek is gevoerd naar de situatie in zijn land van herkomst en een vrees voor vervolging aldaar, doch betwist niet dat de door hem in dit verband in het kader van zijn verblijfsaanvraag aangevoerde elementen zijn onderzocht en weerlegt de vaststelling van verweerder niet dat hij naliet een begin van persoonlijk bewijs naar voor te brengen. Hij toont ook niet concreet aan dat bij de beoordeling ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen enig actueel, relevant element ten onrechte niet in rekening is gebracht of het gevoerde onderzoek actualiteitswaarde mist. In deze omstandigheden kan een onvoldoende onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM niet worden vastgesteld.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Er blijkt verder niet dat het betoog van verzoeker dat hij niet binnen een redelijke termijn een antwoord verkreeg inzake zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dienstig is wat de tweede bestreden beslissing betreft. De Raad herhaalt dat de eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste bij de beantwoording van voormelde verblijfsaanvraag hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker stelt dat het bestuur onzorgvuldig handende door onvoldoende een afweging te maken. Hij wijst op zijn integratie en het gegeven dat hij hier een opleiding volgde. De Raad benadrukt evenwel dat verweerder pas overging tot het nemen van de tweede bestreden beslissing nadat hij in de eerste bestreden beslissing de in dit verband door verzoeker als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen had afgewezen en vaststelde dat deze een terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag niet verhinderen. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat met deze ingeroepen elementen wel degelijk rekening werd gehouden, voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder de tweede bestreden beslissing niet op een voldoende zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenfinding tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker zet ook niet verder uiteen op welke wijze verweerder zijn dossier fragmentarisch zou hebben behandeld. Het op louter bijzonder algemene wijze betogen dat het geheel van de elementen diende te worden onderzocht, kan ook geenszins volstaan om een zorgvuldigheidsgebrek aannemelijk te maken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.2.5. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen,

maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat de tweede bestreden beslissing is genomen met miskennis van het redelijkheidsbeginsel. Het enkele gegeven dat verzoeker een blanco strafblad zou hebben wijst nog niet op een kennelijke onredelijkheid in de beoordeling.

3.2.6. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS